

INGEZONDEN

(De Redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van deze rubriek)

„VOORLICHTING OVER SNOEPEN”

Het artikel van collega Buisman getiteld „Snoepen en voorlichting” in het oktober-nummer van het Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde, geeft mij aanleiding het volgende ten aanzien van de tandheelkundige voorlichting en opvoeding naar voren te brengen.

De tandcariës heeft een omvang aangenomen, die zijns gelijke niet heeft onder de andere ziekten bij de mens.

De bestrijding van deze ziekte zal dan ook op een wijze dienen te worden aangepakt die ook gebruikt is bij de bestrijding van de tuberculose en het overmatig gebruik van alcohol.

Deze twee laatstgenoemde ziekten zijn teruggedrongen doordat de sociale omstandigheden van grote groepen der bevolking met name van de werknemers flink zijn verbeterd.

De mogelijkheden om goede voeding, betere woongelegenheden, enz. deelachtig te worden zijn *naast* de inspanningen van de artsen en specialisten de reden geweest dat t.b.c. niet langer een volksziekte is.

De bestrijding van het overmatig alcoholgebruik is niet door artsen gevoerd maar voornamelijk door verenigingen en ook hier hebben betere sociale omstandigheden de oorzaken van deze ziekte belangrijk terug doen dringen.

Waren bovengenoemde ziekten n.l. de t.b.c. en het alcoholmisbruik gekenmerkt door lage levensomstandigheden, tandcariës is vooral aanwezig indien geld ruim aanwezig is om gemakkelijk oplosbare koolhydraten te kopen. Een ziekte der overdaad. Een ieder, die bij de zorg voor de jeugd betrokken is kan weten hoeveel geld er uitgegeven wordt aan snoeperijen. Men kan dan stellen dat de strijd tegen deze foute geldbesteding geen succes zal opleveren, maar de resultaten met de t.b.c.- en alcoholbestrijding tonen aan dat de mens zeker open kan staan voor een goede voorlichting.

En dit facet mis ik zo zeer in het artikel van collega Buisman. Het is naar mijn mening de uitgesproken taak voor allen, die betrokken zijn bij de tandheelkundige verzorging van de bevolking, dus ook voor de tandartsen, om, afgezien van mogelijk succes, deze voorlichtende taak te doen plaatsvinden.

Elke arts zal zijn patiënt er op wijzen dat overmatig gebruik van alcohol slecht is, dat leven in een onfrisse omgeving niet goed is voor de gezondheid, etc. etc.

Zou dan niet elke tandarts de zedelijke plicht hebben om zijn patiënten te wijzen op het gevaar van veelvuldig gebruik van gemakkelijk oplosbare koolhydraten?

Deze vraag is dunkt mij alleen bevestigend te beantwoorden. Een tandarts behoort geen snoep na afloop der behandeling aan de kinderen te geven. Een opmerking die ik helaas op elke ouderavond, waar ik een lezing over tandbederf houd, te horen krijg.

Waarlijk, het is in de eerste plaats niet noodzakelijk om bij de voorlichting de hoeveelheid succes van deze voorlichting centraal te plaatsen. *Wij hebben de plicht om deze voorlichting naar beste weten en kunnen te geven*, ongeacht of succes er op volgt of niet.

Ditzelfde geldt ook voor de restauratieve werkzaamheden die wij als tandartsen verrichten.

Ik erken dan ook geen „Beschränkung” in de behandeling van patiënten. En onder deze behandeling valt ook de voorlichting en opvoeding.

Indien wij de resultaten van jarenlange opvoeding in het tandenborstelen nauwkeurig zouden nagaan dan is het succes ten aanzien van het aantal malen en de manier waarop gepeetst wordt niet groot, maar wij *moeten* voortgaan.

Zij, die de occlusale vlakken van de molaren en premolaren bij de huidige jeugd moeten onderzoeken, zien zich vaak geplaagd voor een in de fissuren vastgebeten klont snoepgoed, die zich nauwelijks met de sonde laat verwijderen, laat staan met de tandenborstel.

Wij hebben de plicht, zij het dan een zeer onaangename, om onze patiënten te waarschuwen dat cariës het gevolg is van dit veelvuldig gesnoep.

Deze waarschuwingen kunnen bij de bevolking op den duur, met de fluoridering van het drinkwater, de cariës terugdringen. Het is onze plicht als tandartsen hieraan voor 100% mede te werken.

Amsterdam, 27 oktober 1965

N. A. Kuiperi
Osdorplein 142, Amsterdam

SNOEPEN EN VOORLICHTING

In het vóórlaatste Tijdschrift voor Tandheelkunde stond onder deze titel een beschouwing van collega Buisman. Daar ik, als algemeen practicus, het met de strekking van zijn artikel volledig oneens ben, evenals met zijn conclusie, lijkt het mij het beste, te beginnen met die delen van zijn schrijven, waarover wij het eens zijn. Het scheiden onzer wegen kunnen we daarna bespreken.

Eens zijn wij het wat betreft:

1. Tijdens en vlak na de oorlog, toen er minder gesnoept werd, was er een gunstiger gebitstoestand (zoals collega Buisman het uitdrukt) dan thans.
2. Brede lagen der bevolking zijn zich meer de waarde van het gebit bewust geworden. Hier zou ik aan kunnen toevoegen, dat men ook in materieel opzicht meer voor zijn gebit over heeft.
3. Collega Buisman onderscheidt het snoepen thuis, b.v. gebak e.d. van het echte snoepen op elk tijdstip van de dag. Bij dit laatste heeft hij wel het kinder- en jeugdsnoepen van zuurtjes, toffees, caramels, lollies en pepermuntjes op het oog. Met deze indeling ga ik gaarne accoord, daar wij ook zouden kunnen stellen weinig schadelijk tegenover zeer schadelijk snoepen.
4. Het Vipeholm-experiment e.a. hebben, hoewel ten overvloede voor ons, nog eens duidelijk de funeste gevolgen van het snoepen bewezen. Vooral het gebruik van kleverige snoepjes tussen de maaltijden.

Hierna scheiden zich onze wegen. Collega Buisman stelt defaitistisch vast: de huidige mens is niet bereid om zich voor zijn gebit iets te ontzeggen. Als bewijs voor zijn these haalt hij aan:

1. Welke gastvrouw zou op gebitshygiënische gronden thee- of koffiebezoek, bij de betreffende drank de traktatie willen weglaten?
2. In het tandartsgezin valt geen afwijking van het algemeen versnaperingspatroon waar te nemen.
3. Hoewel op het gevaar van roken gewezen wordt, roken we rustig door. De gevolgen komen toch pas later.

Zijn conclusie uit het bovenstaande luidt: Laten we ophouden met op de gevaren van het snoepen te wijzen, doch er alleen onze aandacht aan besteden, dat men het gebit goed reinigt. (In der Beschränkung...)

Op nr. 1 zou ik willen antwoorden: Dat gebak en die koekjes zijn niet de meest schuldige aan de grote schade. Hier ontbreekt de kleverigheid en bovendien drinkt men er bij. (Vipeholm-onderzoek)

Op nr. 2. Bij de meeste collegae worden de beruchte toffees, zuurtjes, e.d. zo misschien niet geheel, dan toch praktisch zo goed als geweerd. Deze bewering is dus in lijnrechte tegenstelling met die van collega Buisman. (enquête?) Tegenover de volgens collega Buisman „mislukte” (?) anti-rookcampagne, zou ik de vroegere anti-drancampagne willen stellen. Deze laatste heeft bij de toestand van 50 jaar geleden een enorm resultaat gehad. Zonder in de overdrijving van een algemene blauwe knoop te vervallen.

Collega Buisman, bij alle waardering voor het vele wat u voor de tandheelkunde gedaan heeft en nog doet, met uw voorstel betreedt u mijns inziens helaas een verkeerd pad.

Onlangs publiceerde ik in de plaatselijke pers enkele artikelen tegen het snoepen door kinderen. Resultaat: Vragen in de gemeenteraad ten doel hebbende het snoepen op school te voorkomen.

Binnenkort komen er ook vragen in de Provinciale Staten.

Onverwacht veel gunstige reacties van patiënten, en onderwijzend personeel.

Aanvragen om op ouderavonden te komen spreken.

Mijn oprechte overtuiging is, dat in onze huidige maatschappelijke constellatie thans een eenvoudig gerichte actie tegen het „overmatige snoepen” zeker belangrijke successen zal opleveren. Juist door de grote welvaart is de bevolking thans rijp om vooral het opgroeiend geslacht in zijn eigen belang een beperking op te leggen.

Hopelijk kan de overheid hier haar steun geven. Verder lijkt het mij ethisch onjuist, om bij onze voorlichting het belangrijkste kwaad voor het gebit maar ongenoemd te laten, alleen omdat het toch niet zou helpen. Dit is bovendien onbewezen. Sterker nog, indien het overmatige snoepen door kinderen niet op gepaste wijze bestreden wordt, zou het zich wel eens tot een snoepramp voor het kindergebitt enz. kunnen uitbreiden.

J. W. PETERS

Koekoekstraat 6, Wormerveer